

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 647/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., s. r. o., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., Z., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Cdo 139/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2013 doručená sťažnosť spoločnosti R., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 Cdo 139/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 31. októbra 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalobkyňa“), vedie proti sťažovateľke ako žalovanej 1 a proti spoločnosti S., s. r. o., ako žalovanej 2 konanie o určenie vlastníckeho práva k bytovému domu súp. č. 400 stojacemu na parc. č. 309/2 v kat. území R. Konanie prebieha na Okresnom súde Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 106/2008. Uznesením okresného súdu č. k. 5 C 106/2008-275 zo 4. augusta 2011 bolo konanie proti sťažovateľke ako žalovanej 1 zastavené, a to v dôsledku späťvzatia žaloby proti nej v celom rozsahu, ku ktorej došlo pred otvorením pojednávania konaného 28. septembra 2010. Uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 359/2011 z 13. októbra 2011 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 139/2013 z 24. júla 2013 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu. Uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené 2. septembra 2013.

Nehnutelnosti, ktoré sú predmetom konania vedeného všeobecnými súdmi, boli zahrnuté do súpisu majetku úpadcu A., s. r. o. (ďalej len „úpadca“). Žalobkyňa pôvodne podala žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam len proti sťažovateľke, a to aj napriek tomu, že v tomto čase boli už nehnuteľnosti zapísané správcom konkurznej podstaty do konkurznej podstaty úpadcu, pričom aj napriek tomu správca konkurznej podstaty nebol za účastníka konania označený. Podľa názoru sťažovateľky začatie konania o určenie vlastníckeho práva k majetku podliehajúcemu konkurzu bez účasti správcom konkurznej podstaty je priamo vylúčené zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov. Napriek uvedenému však takéto konanie naďalej prebieha, pričom sťažovateľka vyčerpala všetky možnosti právnej ochrany pred nezákonnosťou uvedeného postupu zo strany všeobecných súdov.

Podaním doručeným okresnému súdu 4. júna 2009 žalobkyňa požiadala, aby do konania bola pripustená ako ďalšia účastníčka žalovaná 2, keďže v rámci speňažovania majetku v konkurznom konaní vedenom proti úpadcovi došlo k prevodu sporných nehnuteľností na žalovanú 2. Uznesením okresného súdu č. k. 5 C 106/2008-126 z 5. júna

2009 bola žalovaná 2 pripustená do konania. Potom následne 28. septembra 2010 (ako to je už uvedené, pozn.) žalobkyňa vzala späť žalobu proti sťažovateľke.

Sťažovateľka nesúhlasí s právnou argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej úpadca nikdy nebol účastníkom konania, a pokiaľ sa súdne konanie týkalo majetku patriaceho do konkurznej podstaty iného subjektu (úpadcu), nemá táto skutočnosť vplyv na samotné začatie konania a jeho priebeh, keď účastníkmi súdneho konania sú úplne iné subjekty, na majetok ktorých v čase začatia súdneho konania konkurz vyhlásený nebol. Krajský súd namiesto nápravy nezákonného stavu tento stav odobril, pričom sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s otázkou samotnej možnosti, resp. nemožnosti takéto konanie začať a viesť.

Vo vzťahu ku konaniu vedenému najvyšším súdom sťažovateľka poukazuje na to, že prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný). Namietala tiež existenciu inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj nesprávne právne posúdenie veci. Najvyšší súd na jednej strane považoval sťažovateľkou namietaný protiprávny stav (okresný súd začal predmetné konanie na základe návrhu žalobkyne, teda inej osoby ako správcu konkurznej podstaty úpadcu) za zistený a preukázaný, na druhej strane sa však protiprávnosťou daného stavu v zmysle ustanovenia § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku vôbec nezaoberal a konštatoval, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Pritom predmetné súdne konanie na majetok podliehajúci konkurzu na návrh žalobkyne nebolo možné ani len začať, keďže žalobkyňa nebola osobou aktívne vecne legitimovanou na podanie určovacej žaloby s daným predmetom konania. Následkom tohto protiústavného konania najvyššieho súdu je skutočnosť, že súdne konanie i naďalej prebieha, vo veci sa koná, nariaďujú sa termíny súdnych pojednávaní a vydávajú sa rozhodnutia, a to napriek tomu, že celé súdne konanie trpí neodstrániteľnou vadou, pretože sa začalo na návrh osoby nemajúcej aktívnu procesnú legitimáciu. Znamená to, že zo strany najvyššieho súdu došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a svojvoľnému právnemu posúdeniu veci, čím došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Uznesenie najvyššieho súdu nespĺňa ani požiadavky na riadne odôvodnenie uznesenia podľa § 167 ods. 2 a § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Uznesenie sa nevysporiadalo so zásadnými otázkami predloženými sťažovateľkou a dôležitými pre správne rozhodnutie. Ide o otázku týkajúcu sa možnosti začať a viesť súdne konanie o určenie vlastníckeho práva k majetku podliehajúcemu konkurzu, ako aj o otázku možnosti začať a viesť súdne konanie týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu bez účasti správcu dotknutej konkurznej podstaty.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Cdo 139/2013 s tým, aby bolo uznesenie z 24. júla 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

II.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 9 Co 359/2011 z 13. októbra 2011 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 5 C 106/2008-275 zo 4. augusta 2011. Podľa názoru krajského súdu ustanovenie § 96 Občianskeho súdneho poriadku síce rešpektuje navrhovateľa ako pána sporu (*dominus litis*), avšak výnimočne, ak navrhovateľ zoberie návrh späť a odporca so späťvzatím návrhu nesúhlasí z vážnych dôvodov, súd jeho dispozičnému návrhu za splnenia ďalších zákonných predpokladov nevyhoví a konanie nezastaví. Úvaha súdu o tom, či ide o skutočne vážne dôvody, ktoré bránia zastaveniu konania, vychádza predovšetkým z predmetu sporu, z preukázania pasívnej legitímácie účastníka konania, zo záujmu odporcu, aby sa vec vo vzťahu k nemu definitívne rozhodla s tým, aby týmto rozhodnutím bola založená vo vzťahu k nemu prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Predmetom tohto konania je určenie vlastníckeho práva k bytovému domu. Podľa aktuálneho výpisu z listu vlastníctva vlastníčkou je žalovaná 2. Zásadne platí, že ak sa navrhovateľ domáha určenia, že je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorej je v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník niekto iný, má vo vzťahu k tejto osobe nepochybne naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Otázkou však je, či má naliehavý právny záujem na požadovanom určení i vo vzťahu k osobe, ktorá v čase sporu nie je zapísaná ako

vlastníčka v katastri nehnuteľností. V tomto smere je i krajský súd toho názoru, že vo vzťahu k osobe, ktorá nie je zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastníčka nehnuteľnosti, resp. o vlastníctvo ktorej je vedený spor, nemá navrhovateľ vo vzťahu k takejto osobe naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže na jeho právnom postavení by sa fakticky nič nezmenilo, keďže osobou zapísanou v katastri nehnuteľností by i naďalej zostal už zapísaný vlastník. Morálny záujem sťažovateľky na tom, aby žaloba bola vo vzťahu k nej zamietnutá, keďže v priebehu sporu stratila vlastníctvo k predmetu sporu, nie je pre posúdenie vážnosti dôvodov, pre ktoré sťažovateľka so späťvzatím návrhu nesúhlasí, relevantný. Je potrebné vychádzať zo stavu, ktorý tu momentálne je. Ten je taký, že sťažovateľka evidenčne ako vlastníčka predmetu sporu vedená nie je, zrejme nejde ani o majetok, ktorý by podliehal konkurzu, ktorý by jej ako úpadcovi, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz, patril, a teda na jej právnom postavení by sa ani prípadným vyhovujúcim rozsudkom, ale ani prípadným zamietnutím žaloby nič nezmenilo. Za zavádzajúce a irelevantné považoval krajský súd námietky sťažovateľky, podľa ktorých už pred začatím konania boli nehnuteľnosti tvoriace predmet konania majetkom iného subjektu, a to úpadcu, a teda zákonný predpoklad týkajúci sa začatia vedenia súdneho konania od počiatku absentoval, keďže už v čase konania existovala neodstrániteľná zákonná prekážka, pre ktorú nebolo možné konanie začať, ale ani viesť. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že úpadca účastníkom tohto konania nebol a nie je. Pokiaľ sa preto súdne konanie týkalo majetku podliehajúceho konkurzu (vedeného voči nejakej inej obchodnej spoločnosti než úpadcovi, ktorá účastníkom tohto konania nebola), môže táto skutočnosť ovplyvniť eventuálne otázku vlastníctva k predmetu sporu, nemá však vplyv na samotné začatie súdneho konania a na jeho priebeh, keď účastníkmi súdneho konania sú úplne iné subjekty, na majetok ktorých v čase začatia súdneho konania konkurz vyhlásený nebol.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 139/2013 z 24. júla 2013 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 Co 359/2011 z 13. októbra 2011. Sťažovateľka v dovolaní uviedla, že uznesenie krajského súdu napáda v zmysle § 237 písm. e) v spojení s ustanovením § 241 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku, teda preto, že nebol podaný návrh na začatie konania, hoci

podľa zákona bol potrebný, ale tiež preto, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj preto, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku]. V odôvodnení dovolania uviedla, že v čase začatia konania boli nehnuteľnosti tvoriace predmet konania majetkom podliehajúcim konkurzu, ktorý patril úpadcovi, a žalobkyňa podala návrh na začatie konania proti sťažovateľke, ktorá bola evidovaná na príslušnom liste vlastníctva, a v čase, keď už bola prípadná spornosť zápisu majetku do konkurznej podstaty úpadcu odstránená. Ďalej podrobne rozobrala režim súdnych konaní týkajúcich sa majetku podliehajúceho konkurzu a jednotlivé ustanovenia zákona, z čoho vyvodila, že konanie je postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zrejmu nesprávnosť rozhodnutí oboch nižších súdov. Podľa názoru najvyššieho súdu prípustnosť dovolania vo veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku, pričom sťažovateľka tvrdí, že konanie je zaťažené vadou v zmysle ustanovenia § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, teda že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. V predmetnej veci však nebol zistený tvrdený nedostatok návrhu na začatie konania. Okresný súd totiž začal konať na základe žaloby žalobkyne z 1. apríla 2008 doručenej okresnému súdu 3. apríla 2008. V tomto prípade z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu) zo strany sťažovateľky ani nejde o námietku nedostatku návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ktorú bližšie v dôvodoch dovolania ani nešpecifikuje), ale o námietku inú, ktorú sťažovateľka uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti postupu a právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutie. Za týchto okolností nemožno vyvodit' záver, že konanie je zaťažené vadou v zmysle ustanovenia § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, teda že nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. V súvislosti s námietkami sťažovateľky, podľa ktorých je konanie postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. vytykajúcimi nesprávne právne posúdenie veci, treba uviesť, že tieto námietky môžu byť síce relevantnými dovolacími dôvodmi,

avšak na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 Občianskeho súdneho poriadku nezakladajú súčasne aj prípustnosť dovolania.

Zo spisu ústavného súdu sp. zn. Rvp 20872/2013 vyplýva, že sťažovateľka v rovnakej veci podala osobitnú sťažnosť (doručenú ústavnému súdu takisto 6. novembra 2013), ktorá smeruje proti konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 359/2011, teda proti uzneseniu krajského súdu z 13. októbra 2011, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 5 C 106/2008-275 zo 4. augusta 2011.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka v konaní vedenom všeobecnými súdmi predovšetkým zdôrazňovala, že nehnuteľnosti, ktorých sa konanie týka, neboli už ani v čase podania žaloby v katastri nehnuteľností vedené na jej mene, pretože boli zaradené do konkurznej podstaty iného subjektu, a to úpadcu, z ktorého v rámci speňažovania konkurznej podstaty prešli na žalovanú 2. Z toho vyvodzovala, že neboli splnené podmienky konania, a preto žalobkyňa takúto žalobu nebola vôbec oprávnená podať a konanie o takejto žalobe nemalo byť vedené. Žaloba mala byť podľa sťažovateľky zamietnutá pre nedostatok podmienok

konania. Potom, ako žalobkyňa vzala žalobu proti sťažovateľke späť, navyše namietala aj proti zastaveniu konania v zmysle § 96 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď zaujala stanovisko, podľa ktorého so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Za takýto dôvod označila svoj záujem na tom, aby došlo k zamietnutiu žaloby proti nej na tom základe, že neboli splnené podmienky konania o nej.

V súvislosti s dovolacím uznesením najvyššieho súdu sťažovateľka zdôrazňuje, že procesnú situáciu, keď návrh na začatie konania podala aktívne vecne nelegitimovaná žalobkyňa, treba považovať za naplnenie ustanovenia § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, teda že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Podľa názoru ústavného súdu treba dôvody uznesenia najvyššieho súdu považovať za dostatočne jasné a presvedčivé. Uznesenie v nijakom prípade nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti.

Jadrom argumentácie sťažovateľky je jej právny názor, podľa ktorého súdne konanie trpí neodstrániteľnou vadou, keďže na majetok podliehajúci konkurzu nebolo možné na návrh žalobkyne konanie ani len začať. Žalobkyňa podľa nej nie je totiž osobou aktívne vecne legitimovanou na podanie určovacej žaloby v takomto prípade, čo v konečnom dôsledku znamená, že konanie sa začalo vlastne bez podania návrhu na začatie konania.

Z argumentácie sťažovateľky je už na prvý pohľad zrejmé, že má celkom nesprávnu predstavu o procesno-právnom inštitúte podmienok konania v zmysle § 103 a § 104 Občianskeho súdneho poriadku.

„Zákon výslovne procesné podmienky neuvádza. Možno však dôvodiť, že procesnými podmienkami musia byť také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré jedine umožňujú dosiahnuť cieľ občianskeho súdneho konania. K podmienkam konania potom nevyhnutne patrí tiež neexistencia vecných prekážok v konaní. Na strane súdu patria k podmienkam konania také vlastnosti, ktoré sú vymedzením jeho práva a povinnosti vykonávať ako orgán štátu občianske súdne konanie a na základe jeho výsledkov

rozhodovať. K týmto vlastnostiam patrí jednak právomoc súdu, ale tiež jeho príslušnosť, a to tak vecná, ako aj funkčná a miestna. K podmienkam konania na strane účastníkov patria také ich vlastnosti, ktoré im umožňujú vystupovať v konaní v postavení účastníkov a ktoré im zároveň umožňujú mať subjektívne procesné práva a povinnosti a svojimi úkonmi ich nadobúdať. Ide o spôsobilosť byť účastníkom konania a o spôsobilosť procesnú. U zástupcov účastníkov konania prichádza do úvahy spôsobilosť byť zástupcom a nutnosť preukázať oprávnenie na zastupovanie. K vecným procesným podmienkam patrí návrh na začatie konania, pokiaľ je podľa zákona podanie tohto návrhu podmienkou začatia konania. Ak súd v prípadoch, kde to zákon dovoľuje, začína konanie bez návrhu, stáva sa procesnou podmienkou tiež vydanie uznesenia o začatí konania. K takzvaným negatívnym procesným podmienkam či k prekážkam patrí prekážka začatého konania (*litispendencia*) a prekážka veci rozsúdenej (*rei iudicatae*).“ (II. ÚS 510/2012)

Aj keby sa vychádzalo z toho, že žalobkyňa v danom prípade nie je vecne aktívne legitimovaná začať a viesť konanie o určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam (ako to tvrdí sťažovateľka), neznamenalo by to nedostatok podmienok konania. V skutočnosti by išlo o to, že žalobkyňa nie je nositeľkou tých subjektívnych hmotných práv, prisúdenia ktorých sa v konaní domáha. Takéto zistenie všeobecného súdu znamená, že žaloba v merite veci nie je dôvodná a ako taká má byť zamietnutá. Úsudok v tomto smere však môže všeobecný súd urobiť až po skončení dokazovania v rámci rozhodnutia (rozsudku) vo veci samej.

Prípadné zistenie, že niektorá z podmienok konania nie je splnená, a to buď preto, že ide o neodstrániteľný nedostatok, alebo preto, že odstrániteľný nedostatok nebol odstránený ani v určenej lehote na základe výzvy všeobecného súdu, má za následok zastavenie konania v zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 alebo 2 Občianskeho súdneho poriadku. V takomto prípade (v rozpore s tvrdením sťažovateľky) neprichádza teda do úvahy, aby sa rozhodlo výrokom o zamietnutí žaloby, keďže tento indikuje rozhodnutie vo veci samej.

Zo všetkých uvedených dôvodov je zrejmé, že v danom prípade všeobecné súdy nemali a ani nemohli vo veci rozhodnúť vo vzťahu voči sťažovateľke zamietnutím žaloby z dôvodu nedostatku podmienok konania.

Vzhľadom na to, že došlo k späťvzatiu žaloby proti sťažovateľke, pričom podľa názoru všeobecných súdov (ktorého správnosť sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu nenapáda) dôvod nesúhlasu sťažovateľky so späťvzatím žaloby nebolo možné považovať za vážny v zmysle § 96 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, vznikol stav neodstrániteľného nedostatku podmienky konania. Tento stav spočíva v tom, že už neexistuje návrh na začatie konania, bez ktorého takéto konanie nemôže prebiehať. V konečnom dôsledku bolo preto konanie zastavené pre neexistenciu (účinné späťvzatie) návrhu na začatie konania, teda pre nesplnenie tejto procesnej podmienky. Ustanovenie § 96 ods. 1 tretej vety Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví, je v pomere špeciality k ustanoveniu § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, za správny treba považovať názor najvyššieho súdu, podľa ktorého sa konanie viedlo na základe návrhu na začatie konania podaného žalobkyňou. Prípadné zistenie, že žalobkyňa nie je v konaní vecne aktívne legitimovaná, neznamená nespôsobilosť jej návrhu na to, aby sa o ňom konalo a rozhodovalo [a tým akoby neexistenciu návrhu v zmysle § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku], ale vecnú nedôvodnosť návrhu, ktorá by mala mať za následok neúspech žalobkyne v spore v podobe zamietnutia jej návrhu. Najvyšší súd preto dôvodne neakceptoval prípustnosť dovolania na základe ustanovenia § 237 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľka namieta aj porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, pričom verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že z podanej sťažnosti nevyplývajú žiadne také okolnosti, ktoré by prípadne bolo možné subsumovať pod namietané ustanovenie, a preto je sťažnosť v tejto časti aj z tohto dôvodu zjavne neopodstatnená.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013